

Arrest

**nr. 122 216 van 8 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de prioritaire behandeling te vragen van zijn op 7 januari 2014 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 augustus 2004 toe op het Belgisch grondgebied en diende op 25 augustus 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 augustus 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen in een arrest van 6 april 2007 (CE 27 april 2007, n° X).

1.4. Verzoeker diende op 21 maart 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 januari 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 4 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 15 december 2008 trof de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Op 26 augustus 2010 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 13 december 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissingen indiende, werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 maart 2011 (RvV 30 maart 2011, nr. X). De voorziening in cassatie tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen in zijn arrest van 8 mei 2012 (RvS 8 mei 2012, nr. X)

1.10. Verzoeker diende op 23 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 16 september 2011 werd de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 23 juli 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 12 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B.(...) L.(...), J.(...) (R.R.: 083101444179)

Geboren te (...) op (...) Nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, Aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B.(...) L.(...) J.(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 03.12.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat hij sinds 2004 in België verblijft, nooit in aanraking is gekomen met het Belgische gerecht of de politie, geen gevaar vormt voor de maatschappij en geen overlast heeft veroorzaakt). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)”

1.14. Verzoeker diende op 7 januari 2013 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen deze beslissing. Thans vraagt hij de versnelde behandeling van zijn schorsingsverzoek.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij voorlopige maatregelen vordert zoals bedoeld in artikel 39/84 van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter terechtzitting wordt opgemerkt dat verzoeker bij wege van voorlopige maatregel niet zozeer maatregelen vraagt om zijn belangen veilig te stellen, doch enkel de versnelde behandeling van zijn eerder ingediend schorsingsverzoek. Bijgevolg is het verzoekschrift gestoeld op artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 2 april 2013 een beslissing betekend kreeg houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en dat hij sedertdien van zijn vrijheid werd beroofd. Bijgevolg is verzoeker het voorwerp van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt.

Ingevolge voormeld artikel 39/85, tweede lid van de vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

3.3.1. Wat de aangevoerde ernstige middelen betreft, beroept verzoeker zich in een tweede onderdeel van het enig middel uit zijn initiële verzoekschrift onder andere op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“4. (...)

Evenwel had verwerende partij sowieso moeten nagaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de rechtspraak van het EHRM kan immers worden afgeleid dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling

in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen.

Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 92.661, 30 november 2012). In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, 'nr.

26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn.

Het critérium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze niet 'uitermate kritiek' te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, aangezien er bij verzoeker sprake is van een ernstige PTSS met slaapstoornissen met nachtmerries, concentratieproblemen, piekeren, chronisch vermoeidheid en chronische hoofdpijn. Hij neemt voor zijn psychische gezondheidstoestand zware medicatie in en volgt therapie bij zijn psychiater.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand.

In onderhavige zaak had verwerende partij blijkens het advies louter oog voor het levenbedreigend karakter van de gezondheidstoestand van verzoeker.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft overigens hoe dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing);

EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46- 51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Door enkel te besluiten dat de aandoening geen directe bedreiging vormen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, in de zin dat er sprake zou moeten zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte (quod non), zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van verzoeker, heeft de ambtenaar-geneesheer (en derhalve verwerende partij) de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM geschonden (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht).

(...)

Verwerende partij had sowieso mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot (medicamenteuze) behandeling in het land van herkomst moeten nagaan.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als ongegrond heeft afgewezen.”

3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de*

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De Raad wijst erop dat het EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar zijn in het land van terugkeer, zelfs indien deze van mindere kwaliteit zijn dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien dit aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 23 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 16 september 2011 ontvankelijk werd verklaard en die thans ongegrond werd bevonden. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien verzoeker geenszins aantoont dat de weigering van de verblijfsmachtiging hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. RvS 14 mei 2013, nr. 9 655 (c)).

3.3.5. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 3 december 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.06.2011.

Voorgelegde medische attesten:

- *Medisch getuigschrift de dato 20/06/2011 van dr. Willems Piet Symptomen van posttraumatisch stressyndroom, depressieve buien.*
- *Medisch getuigschrift de dato 20/06/2012 van dr. Willems Piet. Symptomen van posttraumatisch stressyndroom, depressieve buien.*

- Medisch getuigschrift de dato 11/03/2013 van dr. Willems Piet. Symptomen van posttraumatisch stressyndroom, depressie.
- Consultatieverslag de dato 24/09/2013 van dr. Bart Vandekerckhove. Depressieve stoornis secundair aan traumatische voorgeschiedenis en sociale problematiek.
- Medisch getuigschrift de dato 02/10/2013 van dr. Willems Piet. Symptomen van posttraumatisch stressyndroom, depressieve buien.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit de hoger vermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van PTSD en depressieve klachten.

Er is geen enkel element in dit dossier die wijst in de richting van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de symptomen, de aard van de behandeling, uit het feit dat er geen strikte psychiatrische follow-up is maar opvolging door een chirurg (af te leiden uit het RIZIV-nummer) en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden voor deze klachten. Er is geen enkel concreet element dat er een reëel suïciderisico is/geweest is. Het aangehaalde risico is aldus louter speculatief.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

3.3.6. Het is op basis van dit medisch advies dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaart.

3.3.7. Uit de aangeleverde medische attesten blijkt dat verzoeker zou lijden aan een post-traumatisch stress-syndroom en depressieve klachten waarvoor hij een medicamenteuze behandeling volgt. De arts-adviseur maakt uit het dossier op dat er geen sprake is van een ernstige psychiatrische stoornis, hetgeen hij afleidt uit *"de aard van de symptomen, de aard van de behandeling, uit het feit dat er geen strikte psychiatrische follow-up is maar opvolging door een chirurg (af te leiden uit het RIZIV-nummer) en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden voor deze klachten"*. Daargelaten de vraag of bij de boordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een motivering omtrent artikel 3 van het EVRM noodzakelijk is, komt de arts-adviseur tot de conclusie dat er geen graad van ernst kan worden vastgesteld *"zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"*. Er wordt *"tevens"* geconcludeerd dat *"er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene"*. Verzoeker betwist in zijn middel de conclusies

van de arts-adviseur met betrekking tot de ernst van zijn medische toestand en hij verwijst hierbij naar de diverse lichamelijke klachten (slaapstoornissen met nachtmerries, concentratieproblemen, piekeren, chronische vermoeidheid en chronische hoofdpijn) die in de medische attesten worden vermeld. Op grond van een opsomming van deze klachten meent verzoeker dat er wel degelijk sprake is van voldoende ernst, maar hij toont niet op grond van concrete medische elementen aan dat de conclusie van de arts-adviseur onjuist zou zijn. Bijgevolg werd niet aannemelijk gemaakt dat de aandoening, die zeker niet als uitermate kritiek kan worden gekwalificeerd, voldoende ernst vertoont opdat ze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.8. De Raad stelt vast dat in de medische getuigschriften als gevolgen van een eventuele stopzetting van de behandeling *“toename klachten van PTSS”* en *“evolutie naar majeure depressie – suicidaire neiging”* worden vermeld. De arts-adviseur oppert daarentegen dat uit de attesten geen enkel concreet element blijkt *“dat er een reëel suïciderisico is/geweest is”* en dat *“het aangehaalde risico (...) aldus louter speculatief (is)”*. Omwille van het speculatieve karakter van de gevolgen van een stopzetting van de behandeling besluit de arts-adviseur dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Toch houdt verzoeker vol dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en hij haalt rechtspraak aan van het EHRM. Verzoeker toont echter niet aan, hoewel de bewijslast op dit punt op hem rust, dat er in casu omstandigheden bestaan die verband houden met de situatie in het land van herkomst of met de persoonlijke situatie van de vreemdeling, zoals bijvoorbeeld de aanwezigheid van familiale opvang, waarmee rekening moest worden gehouden. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel beweert, vloeit noch uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch uit artikel 3 van het EVRM voort dat ongeacht de aard van de aangevoerde medische aandoening of de behandeling, telkens een onderzoek zou moeten gebeuren naar de beschikbaarheid van zorgen in het land van herkomst. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het advies te besluiten dat er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in de andere middelonderdelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Zoals hierboven gesteld kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet

en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn initieel verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoeker beroept zich op de schorsing van onderhavige beslissing aangezien de onmiddellijke uitvoering ervan een voor verzoekende partij moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (art. 32, 2° PR RvV).

Een onmiddellijke uitvoering betekent voor verzoeker dat hij geen verdere (medische) ondersteuning in België kan genieten en de facto België dient te verlaten.”

3.4.2. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 3 november 1997, nr. 69 332).

3.4.3. De Raad stelt vast dat het door verzoeker aangevoerde nadeel geenszins rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing. Een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard heeft immers niet tot gevolg dat de betrokkene de facto het Belgisch grondgebied dient te verlaten. De vaststelling van de ongegrondheid van de aanvraag betekent evenmin dat de eventuele medische ondersteuning zou moeten worden stopgezet. Het door verzoeker aangevoerde nadeel vloeit geenszins rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker geen verdedigbare grief gestoeld op een bepaling van het EVRM heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM, is er te dezen geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Bijgevolg werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling ervan desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN